

2ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

2020 – 2021

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ - ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΤΥΣΕΛΑΝΤΟΡΦ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ:

«ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ»

ΚΛ
@Λ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Ολοι θα ξέρετε πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να ταξιδέψει στον χρόνο ακόμη. Εγώ όμως σας λέω πως κάποια μέρα θα το πετύχει. Θα με ρωτήσετε πως το ξέρω. Λοιπόν έχω ταξιδέψει στον χρόνο. Να συστηθώ! Είμαι η Έρις Πόζευς και έρχομαι από το 3000. Ξέρω σας φαίνεται πολύ αφύσικο, όμως είναι η αλήθεια. Μπορεί να σκέφτεστε πως στο μέλλον θα υπάρχουν ελάχιστα βιβλία και θα βρισκόμαστε στο διάστημα με άπειρα εξελιγμένης τεχνολογίας μηχανήματα. Αν νομίζετε αυτό κάνετε λάθος. Βέβαια στο δεύτερο έχετε δίκιο, όμως βιβλία θα υπάρχουν αμέτρητα! Ο μεγαλύτερος πληθυσμός θα είναι στην γη. Θα υπάρχουν αποικίες και στο διάστημα όμως.

Λοιπόν. Επειδή γενικά βαριέμαι λίγο να εξηγήω ως ξεκινήσουμε. Αυτές τις μέρες στην εποχή μου στέλνουν κάψουλες στον χρόνο, για να δοκιμάσουν αν αντέχουν τα σκάφη στο ταξίδι. Εγώ είμαι μία από αυτούς που μπήκαν σε μία χρόνο-κάψουλα και με έστειλαν στο 2021. Ωραία είναι εδώ, όμως για κάποιον λόγο όλοι φοράτε μάσκες. Εγώ τα περισσότερα χρόνια της δουλειάς μου ήμουν στο διάστημα, όμως για να φτάσω εκεί προηγήθηκαν πολλά. Η ιστορία αυτή ξεκινάει με λίγες βαρετές λεπτομέρειες και εξελίσσεται σε μία περιπέτεια που δεν θα ξεχάσω ποτέ.

Το πρωί στις 10-06-3000 στο κτήριο της διαστημικής ομάδας EFIS (european future in space) επικρατούσε αναστάτωση και άγχος για την ημέρα εκτόξευσης του πυραύλου. Ο αρχηγός Kail-Jock ήταν μάλλον ο πιο σίγουρος εκεί μέσα για την αποστολή που θα εκπληρωνόταν τις επόμενες μέρες. Καθισμένος στην καρέκλα του γραφείου του, υπολόγιζε και συγκέντρωνε τα γραπτά και τους φακέλους που είχε απλωμένα στο τραπέζι, ώσπου ξαφνικά η πόρτα χτύπησε.

-Παρακαλώ;

-Κύριε είμαι ο Bruce, μου είπαν πως με ζητήσατε.

-Ναι, πέρνα.

Η πόρτα άνοιξε και ο αστροναύτης κάθισε στην καρέκλα περιμένοντας να ακούσει την ανακοίνωση του αφεντικού.

- Πριν λίγες μέρες λάβαμε ένα ηλεκτρομαγνητικό σήμα από έναν μακρινό πλανήτη.

-Και τι σκοπεύετε να κάνουμε κύριε;

-Προς το παρόν θα στείλουμε ανθρώπους μας στον Όλυμπο της Ελλάδας και σε αυτόν του Άρη και με την μηχανή ραδιοκυμάτων θα απαντήσουμε σε αυτόν το πλανήτη. Όμως για αυτήν τη δουλειά χρειάζομαι εσένα και τέσσερεις ακόμη αστροναύτες.

Πριν τελειώσει, το τηλέφωνο χτύπησε και αφού είδε τι αριθμός είναι, απάντησε. Μετά από λίγα λεπτά σιωπής το αφεντικό έκλεισε το τηλέφωνο και με ένα είδος άγχους, είπε πως το σήμα

που έλαβαν σήμαινε βοήθεια. Χωρίς καθυστέρηση ο αστροναύτης έφυγε για την Ελλάδα με άλλους δύο, ώστε να συναντήσουν εμένα και άλλο ένα μέλος της αποστολής εκεί. Την επόμενη μέρα, αφού πλέον είμασταν όλοι μαζί, πήγαμε στον διαστημικό σταθμό της χώρας. Τα τρία μέλη που θα εκτοξεύονταν στον Ερμή, ήταν στις θέσεις τους και η αντίστροφη μέτρηση είχε ξεκινήσει. Μόλις ακούστηκε το μηδέν, ο πύραυλος έφυγε.

Πέντε λεπτά αργότερα, προσεδαφίστηκαν στον Ερμή. Έξω από τον πύραυλο τους περίμενε ένα space pro jeep που τους ανέβασε στην κορυφή του όρους. Ανάβοντας την μηχανή, έστειλαν μήνυμα στην γη κι' εμείς με την σειρά μας κάναμε το ίδιο. Μετά από μισή ώρα, αφού είχαν φύγει από τον πλανήτη, ηλεκτρομαγνητικά κύματα άρχισαν να δίνουν ενέργεια στο ai, με το οποίο θα απαντούσαμε στον Compu 1.249. Με επιτυχία το μηχάνημα έστειλε το μήνυμα και όλα ήταν καλά.

Όμως πριν προλάβουμε να γυρίσουμε στην βάση, ο Compu 1.249 έστειλε ένα μήνυμα κινδύνου, δίνοντάς μας και τις συντεταγμένες του. Μετά από ένα τηλεφώνημα με τον διευθυντή, εφοδιαστήκαμε με τα απαραίτητα και εκτοξευθήκαμε με δύο πυραύλους στο διάστημα με προορισμό τον μυστηριώδη πλανήτη.

-Μπαίνουμε στην εξώσφαιρα, είπε ο Kreis.

Μια φωνή τον διέκοψε, λέγοντας τι σημαίνει τι σημαίνει το υπόλοιπο μήνυμα.

- Μας πληροφορούν πως υπάρχει και άλλος πλανήτης που τους στέλνει τα ίδια που στέλνουν αυτοί σε εμάς.

-Ευχαριστούμε για την ενημέρωση. Τώρα διακόπτουμε την σύνδεση, διότι μπαίνουμε σε ταχύτητα του φωτός, είπε βιαστικά ο Bruce κλείνοντας την επικοινωνία.

Ο Compu 1.249 φάνηκε μπροστά μας. Με ένα μεγάλο χαμόγελο στα χείλη προσεδαφιστήκαμε. Μόλις άνοιξαν οι πόρτες τρέξαμε όλοι να δούμε τι υπάρχει εκεί έξω. Μία πόλη με ερημωμένους δρόμους και πράσινο ουρανό φάνηκε μπροστά στα μάτια μας. Αρχίσαμε να βγάζουμε τις στολές μας. Ο Jake ήταν ο πρώτος που το έκανε. Πριν προλάβει να βγάλει το κράνος του μία φωνή ακούστηκε από το βάθος του δρόμου.

-Μη το κάνεις.

Δεν άκουσε καλά και το έβγαλε. Άρχισε να φωνάζει και όλοι μαζευτήκαμε από πάνω του.

-Βάλτε του το κράνος.

Η Lis έτρεξε και του το φόρεσε. Ο εξωγήινος ήρθε κοντά μας και μας είπε πως θα πρέπει να τον κρατήσουν εκεί με άλλον έναν από εμάς, για να είναι ασφαλείς (μόνο που καταλάβαμε τι

μας είπε γιατί είχαμε μηχανήμα μετάφρασης εξωγήινων γλωσσών). Εγώ προχώρησα και είπα με χαμηλωμένο κεφάλι πως θα πρέπει να συνεχίσουμε και να πάμε στον δεύτερο πλανήτη που μας είχαν αναφέρει. Ανεβαίνοντας στον πύραυλο, χαιρετήσαμε τους δύο συναδέλφους μας και εκτοξευθήκαμε

Έπειτα από λίγα μίλια φωτός, ένας μαύρος πλανήτης εμφανίστηκε μπροστά μας. Όλοι μείναμε με ανοιχτό το στόμα, καθώς κοιτούσαμε τις συνθήκες που επικρατούσαν εκεί. Κατά την προσεδάφιση το έδαφος άνοιξε και το σκάφος μπήκε μέσα σε ένα ρήγμα γεμάτο κρυστάλλους. Φτάνοντας στο βάθος καταφέραμε να πατήσουμε στο εσωτερικό του πλανήτη. Μέσα από το σκοτάδι ένα κοπάδι από περίεργα γυάλινα ζώα έτρεχε κατά πάνω μας. Χωρίς δεύτερη σκέψη αρπάξαμε τα πιο πολύτιμα αντικείμενα από τον πύραυλο και τρέξαμε πίσω από έναν βράχο. Στο πέρασμά τους τα ζώα διέλυσαν το σκάφος. Ο ήχος από τα απειλητικά βήματα τους, άρχισε να χάνετε και μια μυστηριώδης φωτιά πλησίαζε προς το μέρος μας.

-Ποιος είναι εκεί;

Μία χρωματιστή φιγούρα εμφανίστηκε από πάνω μας. Τρομαγμένοι τραβηχθήκαμε πίσω. Ο εξωγήινος άπλωσε το χέρι του και μας είπε να μην φοβόμαστε και να τον ακολουθήσουμε. Μετά από ένα λεπτό σιωπής δώσαμε τα χέρια και σηκωθήκαμε. Αρχίσαμε να τον ακολουθούμε. Περιπατήσαμε αρκετή ώρα ώσπου ένα πανέμορφο τοπίο με κρυστάλλους και φωτεινές σπηλιές φάνηκε από το τέλος ενός διαδρόμου. Ένας ολόκληρο πολιτισμός κάτω από το έδαφος.

Διασχίσαμε όλη τη πόλη, μέχρι που φτάσαμε σε ένα χρυσό παλάτι. Τα μάτια μας έλαμπαν καθώς κοιτούσαμε τα γεμάτα πολυτέλεια πατώματα του κτηρίου. Φτάσαμε σε μία αίθουσα γεμάτη πίνακες. Στην μέση υπήρχε μία τραπεζαρία. Στην κεφαλή καθόταν μία κυρία με ένα φόρεμα φτιαγμένο από παγωμένη λάβα και ρουμπίνια. Άρχισε να μιλάει με αυτόν που μας είχε πάει εκεί.

-Ποιοι είναι αυτοί;

-Δεν είναι από εδώ βασίλισσά μου. Αλλά ούτε κακοί είναι. Τους βρήκα χαμένους στους διαδρόμους με το σκάφος τους κατεστραμμένο. Νομίζω πως είναι αυτοί για τους οποίους μας έλεγαν οι κάτοικοι του Μπούαν.

-Ωστε έτσι. Λοιπόν, είστε αλήθεια εσείς;

Στράφηκε προς το μέρος μας και μας κοιτούσε με ένα απειλητικό βλέμμα. Ο Kail έσπασε την σιωπή λέγοντας με θάρρος πως εμείς ήμασταν αυτοί που περίμεναν. Η βασίλισσα κουνώντας το κεφάλι της πλησίασε προς το τραπέζι. Πάνω του ήταν απλωμένο ένα μακρύ χαρτί. Ήταν τα

σχέδια για την επιβίωση του πλανήτη. Ο μεταφραστής μας άρχισε να μεταφράζει την εξωγήινη γλώσσα. Σε λίγο η αίθουσα είχε γεμίσει με ανυπόμονους πολίτες και παιδιά που άκουγαν την βασίλισσα.

Μόλις τελείωσε η παρουσίαση, όλοι έπιασαν δουλειά. Μικροί και μεγάλοι έπαιρναν ό,τι έβρισκαν και έφτιαχναν πυραύλους. Καθώς δουλεύαμε ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε σε όλη τη πόλη. Ήταν το ρολόι. Περίεργα σύμβολα ήταν σκαλισμένα πάνω του. Βγάζοντας μία φωτογραφία η συσκευή μετέφρασε τα σύμβολα. Έστειλα την φωτογραφία στον Jake. Μέσα στο ίδιο λεπτό μου έστειλε και αυτός ένα ρολόι με τους αριθμούς από το 13 έως το 24. Μία ανατριχίλα με διαπέρασε καθώς κοιτούσα τις δύο φωτογραφίες.

Ο ήχος από τον πρώτο πύραυλο που έφευγε, μου θύμιζε πως έπρεπε να ετοιμαστώ. 5 λεπτά πριν φύγει και το τελευταίο σκάφος από τον πλανήτη, είδα την βασίλισσα να επιβιβάζεται με ένα περίεργο πέτρωμα στα χέρια. Ο πλανήτης άρχισε να καταρρέει. Με τα βίαια έφτασα στο σκάφος και προλάβαμε για λίγο να φύγουμε χωρίς να ανατιναχτούμε. Ο προορισμός μας ήταν ο Μπούαν, ή για εμάς ο Compu 1.249.

Προσεδαφιστήκαμε στον Μπούαν με επιτυχία. Μόλις οι πόρτες άνοιξαν ένας τεράστιος αριθμός από εξωγήινους βρισκόταν μπροστά μας. Κατεβήκαμε από τους πυραύλους και μας καλωσόρισαν. Εγώ και η ομάδα μου τρέξαμε να βρούμε τα άλλα δύο μέλη. Μπήκαμε στο παλάτι και διασχίσαμε όλους τους διαδρόμους, ώσπου φτάσαμε μπροστά από έναν τεράστιο κρύσταλλο. Από κάτω του βρισκόταν ο Jake και ο Kraiz. Πήγαμε κοντά τους και τους χαιρετήσαμε. Ανταλλάξαμε πληροφορίες και είπαμε τις ιστορίες για τα δύο μυστηριώδη πετρώματα. Μόλις ο Jake τελείωσε, η Ήρα χωρίς να με αφήσει να μιλήσω φώναξε δυνατά.

-Παρόμοια ιστορία μας είπε και η βασίλισσα Πάγκα στο ταξίδι.

Συμφώνησα. Κοίταξα τον Jake και θυμήθηκα τα δύο ρολόγια. Πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου, μπήκε στην αίθουσα ο βασιλιάς Άναξ και η βασίλισσα Πάγκα. Ο Bruce φώναξε τόσο δυνατά που γύρισαν και οι δύο.

-Με συγχωρείτε, μήπως έχετε κάποιο βιβλίο με την ιστορία των κρυστάλλων σας;

Έγνεψαν καταφατικά και μας οδήγησαν στην βιβλιοθήκη όπου μας άφησαν να ψάξουμε ένα χρυσό-φθαρμένο βιβλίο. Τριγυρνούσαμε παντού, ώσπου κάποια στιγμή είδα σε ένα ράφι κάτι να γυαλίζει. Το τράβηξα. Ήταν το βιβλίο που ψάχναμε. Άρχισα να γυρνάω τις σελίδες, ώσπου έφτασα σε έναν χάρτη με έναν μύθο. Στα δεξιά της σελίδας, ήταν ζωγραφισμένα τα δύο πετρώματα των βασιλιάδων. Δίπλα τους μία εικόνα με μία πλάκα που πάνω της ήταν χαραγμένα

τα αρχικά Μ=Μπούαν, Κ=Κίλοτ και Γ=Γκούαντ. Αριστερά από τα αρχικά, ήταν οι τρεις αυτοί πλανήτες, στις γλώσσες που μιλούσαν οι κάτοικοί τους. Το βλέμμα μου πήγαινε γρήγορα και το κράνος μου άρχισε να θολώνει. Ξαφνικά έπεσε σιωπή στην αίθουσα. Η λέξη Γη ήταν μπροστά μου. Δεν πίστευα τι διάβαζα.

Ίσα που πρόλαβα να τελειώσω την σελίδα και έσβησαν τα φώτα. Φρουροί μπήκαν μέσα και μας είπαν να τρέξουμε στα σκάφη. Παίρνοντας τον κρύσταλλο μπήκαν κι αυτοί μαζί μας. Μετεωρίτες έπεφταν από τον σκοτεινό ουρανό. Όλοι σώθηκαν, όμως ο πλανήτης τους καταστράφηκε. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε, ήταν το να πάμε στην Γη.

Μετά από λίγη ώρα φάνηκε η Γη. Ειδοποίησα την βάση. Προσγειωθήκαμε στην Θεσσαλονίκη. Εκεί μας υποδέχτηκαν και μας πήγαν στον διαστημικό σταθμό με ένα λεωφορείο. Καθώς ανέβαινε η βασίλισσα Πάγκα κρατώντας τον κρύσταλλό της, έπεσε. Το πέτρωμα κύλισε και ενώθηκε με τον κρύσταλλο του Μπούαν. Μια λάμψη έβγαινε από μέσα τους. Πλησίασα και τα άρπαξα, για να μην σπάσουν. Είχαν γίνει μία σφαίρα που αναβόσβηνε σαν τρελή. Με τραβούσε προς τα κάτω. Κόλλησα στο έδαφος και κλειδώθηκα μέσα σε μία ασπίδα. Κρατώντας σφικτά τον κρύσταλλο, παρατήρησα πως πάνω του ήταν σκαλισμένα τα νούμερα 24 και 36. Θυμήθηκα τα ρολόγια. Ένα τράνταγμα με διέκοψε. Είχα αρχίσει να μπαίνω μέσα στον φλοιό της Γης. Δεν ήξερα τι γινόταν. Νόμιζα πως δεν θα ξανά έβλεπα τον ουρανό.

Ξαφνικά φάνηκε μπροστά μου ένα φως. Έβγαλα το χρυσό βιβλίο από την τσάντα μου. Πήγα πιο κοντά. Άνοιξα το βιβλίο γρήγορα στην σελίδα με τον χάρτη. Γύρισα το βλέμμα μου στην εικόνα με την πλάκα και τους κρυστάλλους. Έστρεψα το κεφάλι μου απότομα στο φως. Άρχισε να εμφανίζεται μία πλάκα. Την σύγκρινα με εκείνη από το βιβλίο. Ήταν ίδιες. Έμεινα άφωνη. Ξαφνικά μεσ' στο μυαλό μου, άρχισα να ακούω κραυγές και κλάματα. Θυμήθηκα πως οι υπόλοιποι ήταν στην επιφάνεια της γης. Ένιωσα σαν να ήμουν μαζί τους και είδα τον γεμάτο μετεωρίτες ουρανό. Είχε αρχίσει το τέλος των πάντων. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρήγορα. Ξαφνικά όλα σταμάτησαν. Δεν σκεφτόμουν τίποτα. Μέσα μου ένιωσα να ανάβει μια σπίθα ελπίδας. Άνοιξα τα μάτια μου με σιγουριά και προσπάθησα να πάρω την πλάκα. Ήταν μάταιο. Η ασπίδα δεν με άφηνε. Θυμήθηκα τον θρύλο και άρπαξα την σφαίρα που είχα αφήσει δίπλα μου. Καθώς την κρατούσα, τα χέρια μου άρχισαν να λάμπουν. Ένιωθα σαν να ήξερα την ιστορία του. Με διέκοψε ένας δροσερός αέρας που έμπαινε από μία τρύπα, η οποία είχε ανοίξει ακριβώς μπροστά μου. Ο κρύσταλλος με τραβούσε προς το άνοιγμα. Πήρα θέση για να τον πετάξω. Έκλεισα τα μάτια μου.<< Ή τώρα ή ποτέ >>, ψιθύρισα και με δύναμη πέταξα τη σφαίρα.

Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρά μου και η τρύπα είχε ήδη κλείσει. Ό,τι και αν είχε γίνει, πλέον δεν μπορούσα να κάνω κάτι. Ξαφνικά όλα σκοτεινίασαν. Νόμιζα πως απέτυχα. Άρχισαν να τρέχουν δάκρυα από τα μάτια μου.

Ένα φως βρέθηκε από πίσω μου. Γύρισα απότομα. Έμεινα άφωνη. Η πλάκα και το πέτρωμα είχαν ενωθεί. Πήγα να το πάρω, όμως παρατήρησα πως άρχισε να αλλάζει το σχήμα του. Μόλις πήρε την τελική του μορφή, το άρπαξα. Ήταν ένας μισοσκισμένος χάρτης. Καθώς τον ερευνούσα, γλίστρησα πάνω στο χρυσό βιβλίο του πλανήτη Μπούαν. Η σελίδα με τα πετρώματα ήταν ανοιχτή. Καθώς το έκλεινα, είδα τον σκισμένο χάρτη στη διπλανή σελίδα. Έφερα τον άλλον χάρτη κοντά του, για να δω αν είναι ίδιοι. Δεν πρόλαβα να τον τραβήξω πίσω και ενώθηκαν. Παρατήρησα πως πάνω τους είχαν τους αριθμούς 12,24 και 36. Θυμήθηκα τα ρολόγια που είχα δει με τον Jake. Γύρισα το βλέμμα μου σε ένα αίνιγμα που ήταν γραμμένο σε μία γωνία του χαρτιού. Ήταν γραμμένο στα αγγλικά. Άρχισα να το διαβάζω.

-Τρεις πλανήτες ενωμένοι, με κέντρο το 12.

Το μυαλό μου κόλλησε. Άρχισα να σκέφτομαι, αλλά τίποτα. Έχετε νιώσει ποτέ πως πονάει το μυαλό σας από την πολλή σκέψη, για να λύσετε κάποια άσκηση; Έτσι ένιωθα κι' εγώ εκείνη την στιγμή. Σταμάτησα να προσπαθώ να λύσω το αίνιγμα. Είχα στον νου μου τους ανθρώπους που τραυματίζονταν εκεί πάνω. Καθώς σκεφτόμουν λυπημένη, μία φωνή αντήχησε. Ήταν ο Jake! Μου μιλούσε από το ακουστικό που υπήρχε πάνω στη στολή μου.

-Έρις με ακούς;

-Ναι σε ακούω. Τί γίνεται;

-Όταν βυθίστηκες μέσα στο έδαφος επικοινωνήσα με την βάση και μας είπαν πως άρχισε το τέλος. Δεν κατάλαβα τι εννοούσαν, μέχρι που είδα στην ασπίδα της γης να πέφτουν μετεωρίτες. Μέχρι τώρα αντέξαμε, όμως τα μηχανήματά μας σε λίγο θα καταρρεύσουν. Η κάμερα στην στολή σου λειτουργεί ακόμη και σε παρακολουθώ όλη αυτήν την ώρα. Είσαι καλά; Πρέπει να κλίσω, βασιζόμαστε πάνω σου, μου είπε φωνάζοντας τρομαγμένος.

-Jake με ακούς; Jake! Απάντησέ μου!

Παράσιτα ακούστηκαν και η σύνδεση κόπηκε. Άρχισα να κλαίω με λυγμούς και να μιλάω στον Jake, ο οποίος πλέον δεν ήξερα αν ζει. Ανοίγοντας τα δακρυσμένα μου μάτια είδα ένα ρολόι με ένα κόκκινο λαμπάκι να αναβοσβήνει. Οι δείκτες του έδειχναν δώδεκα η ώρα. Ξαφνικά μου ήρθε μία σκέψη για την λύση του γρίφου. Τρεις πλανήτες είναι οι δύο που καταστράφηκαν

και ένας η Γη. Το κέντρο είναι το 12, δηλαδή ο μεγαλύτερος αριθμός που περιλαμβάνεται στο ρολόι της Γης.

Το χαρτί έλαμψε και ταραχτήκα. Ένιωθα σαν να κινούταν ο πλανήτης. Άρχισα να κατευθύνομαι προς τη σήραγγα που είχε δημιουργήσει η ασπίδα μου καθώς έμπαινα στον πυρήνα της Γης. Μετά από λίγα λεπτά, βρέθηκα στην επιφάνεια. Η ασπίδα εξαφανίστηκε. Κοίταξα γύρω μου. Όλα ήταν τέλεια. Ο ουρανός ήταν γεμάτος με χρώματα μαγευτικά και ασυνήθιστα. Ο Jake με σήκωσε και μου έβγαλε το κράνος. Λίγο αργότερα ήρθε και η υπόλοιπη ομάδα. Όλοι αγκαλιαστήκαμε και αρχίσαμε να φωνάζουμε χαρούμενοι. Κάποια στιγμή γύρισα το κεφάλι μου για να δω αν ήταν και οι υπόλοιποι καλά. Ένα πλήθος ανθρώπων και εξωγήινων ζητωκραύγαζαν και με αποκαλούσαν ηρωίδα των πάντων. Δάκρυα χαράς άρχισαν να κυλάνε από τα μάτια μου βλέποντας το τι είχα καταφέρει.

Από εκείνη τη μέρα και μετά η ζωή όλων άλλαξε. Πλέον όλοι ήμασταν ενωμένοι και ασφαλείς. Η αλήθεια είναι πως δεν ξέραμε που ήμασταν. Όμως αυτό που κατάλαβα είναι πως όσο μακριά και αν είναι κάτι, τίποτα δεν είναι αδύνατο εάν το πιστέψεις.

ΤΕΛΟΣ

ΙΔΡΥΜΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ